

Sygn. akt I C 652/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

29 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Krystyna Dukaczewska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Monika Adameczyk

po rozpoznaniu 15 marca 2017 roku w R.

na rozprawie

sprawy z powództwa

Sydyka Masy Upadłości Parku (...) Spółki Akcyjnej
w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O.

przeciwko

(...) Związku (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

- zasądza od (...) Związku (...) z siedzibą w W. na rzecz Sydyka Masy Upadłości Parku (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O. kwotę 60000 zł (sześćdziesiąt tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od 16 maja 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałej części;
- zasądza od (...) Związku (...) z siedzibą w W. na rzecz Sydyka Masy Upadłości Parku (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O. kwotę 6617 zł (sześć tysięcy sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 652/16

UZASADNIENIE

W dniu 17 lutego 2015 roku do Sądu Rejonowego w Skierniewicach

V Wydziału Gospodarczego wpłynął pozew Hotelu (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w O. skierowany przeciwko (...) Związku (...) z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 60000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 14 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że powyższa suma wynika z tytułu częściowo nieuregulowanej należności za wykonane przez powoda usługi noclegowe i gastronomiczne. Powyższe usługi wynikały z zawartej przez strony umowy

4 listopada 2013 roku. Wysokość świadczenia została szczegółowo określona w fakturze VAT nr (...) oraz fakturze korygującej VAT nr 80/HO/kor/2014 (pozew, k. 2-3).

Postanowieniem z 19 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w S. V Wydział Gospodarczy stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i funkcjonalną i przekazał sprawę według właściwości Sądowi Rejonowemu w Rawie Mazowieckiej I Wydziałowi Cywilnemu (postanowienie, k. 42).

W dniu 6 maja 2015 został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględniono powództwo w całości (nakaz zapłaty, k. 50).

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty złożył pozwany, skarżąc go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania. Przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy pozwany podniósł zarzut niewłaściwości Sądu i wniósł o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie. Przechodząc do merytorycznych kwestii pozwany wskazał, iż w jego ocenie żądana przez powoda kwota wynika ze świadczonych przez niego usług transportowych, które nie były objęte umową z 4 listopada 2013 roku. Pozwany wyjaśnił iż zawarł z powodem umowę na świadczenie usług hotelowych i gastronomicznych w związku z organizowaniem przez niego międzynarodowych zawodów, które miały się odbyć w S. w od 6 do 10 listopada 2013 roku. Ze względu na niski standard noclegów pozwany zdecydował się na przyjęcie oferty powoda. Jednak podstawowym warunkiem był bezpłatny transport uczestników zawodów na miejsce ich rozgrywania. Dalej strona pozwana wskazała, iż nie neguje tego, że usługi transportowe były przez powoda świadczone, ale były wykonane one w sposób nieprawidłowy (kierowcy korzystali z dłuższej trasy, co spowodowało, że przekroczony został dopuszczalny czas przejazdu z hotelu do miejsca rozgrywania zawodów i prawdopodobnie zwiększenie kosztów). Następnie pozwany oświadczył, iż dokonał częściowej zapłaty za powyższą usługę. Zapłata zastała jednak dokonana wyłącznie w celu ugodowego zakończenia sprawy i nie stanowi w żaden sposób uznania roszczenia powoda. Nadto pozwany podniósł, iż wartość usługi noclegowej i gastronomicznej została przez powoda bezpodstawnie zawyżona, co skutkowało wystawieniem faktury korygującej. Na zakończenie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, które jego zdaniem wynikało z umowy przewozu (sprzeciw, k. 53-54).

W piśmie procesowym z 16 grudnia 2015 roku powód wskazał, iż w jego opinii strony łączyła kompleksowa umowa o świadczenie różnych usług związanych z obsługą grupy sportowców i osób towarzyszących, która przewidywała możliwość zamówienia innych świadczeń, niż ujęte w umowie, a które będą traktowane jako usługi dodatkowe i wynagrodzenie za ich wykonanie zostanie doliczone do wynagrodzenia wynikającego z umowy. W ramach tej umowy powód zlecił profesjonalnej firmie dokonanie transportu wyżej wymienionych osób z lotniska O. do Hotelu w O. i do miejsca zawodów. Usługa ta została wykonana w sposób należyty. Co się zaś tyczy zaksięgowania wpłat dokonanych przez stronę pozwaną, to według powoda wyszczególnienie rodzaju świadczeń było niecelowe, gdyż dług wynikał z faktury VAT. (pismo procesowe, k. 62-67).

W piśmie procesowym z 5 sierpnia 2016 roku Syndyk Masy upadłości Parku (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O. wniósł o zawieszenie postępowania na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. i jego podjęcie z udziałem syndyka (pismo procesowe, k. 99).

Postanowieniem z 8 września 2016 roku Sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. i podjął zawieszony postępowanie z udziałem Syndyka Masy upadłości Parku (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O. (postanowienie, k. 126).

Próby ugodowego załatwienia sporu nie przyniosły efektów (protokół rozprawy, k. 91; pismo powoda, k. 92).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Hotel (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. prowadził działalność gospodarczą w zakresie usług hotelowych i gastronomicznych. Przedmiotem jego działalności było także świadczenie transportu lądowego pasażerskiego.

(dowód: odpis KRS, k. 7-10 i k. 34-41)

(...) Związek (...) z siedzibą w W. był natomiast organizowaniem międzynarodowych zawodów, które miały się odbyć w S. na początku listopada 2013 roku. Ze względu na niski standard miejscowych noclegów i obawę nałożenia kar pozwany zdecydował się na podjąć negocjacje z Hotelem w O.. Ośrodek ten spełniał wszystkie normy i jego wizerunek jawił się przedstawicielom związku w samych superlatywach.

W toku dwóch bezpośrednich rozmów odbytych tego samego dnia na około 3 tygodnie przed zawodami dokonano wstępnych ustaleń finansowych w zakresie ceny za noclegi i wyżywienie. Do uzgodnienia pozostawała jedynie kwestia transportu sportowców. Zagadnienie to było przedmiotem dalszych ustaleń dokonywanych drogą poczty elektronicznej i telefonicznie. Po rozmowach przedstawiciel (...) M. P. (1) utwierdził się w przekonaniu, iż kwestie transportu wzięł na siebie hotel i będzie to usługa bezpłatna. Według natomiast pracowników hotelu transport sportowców był usługą dodatkową, która nie została ujęta w cenie ich zakwaterowania.

(dowód: wydruk korespondencji elektronicznej, k. 68-84; zeznania świadków M. P., A. K. i A. B. złożone na rozprawie 8 września 2016 r.; przesłuchanie w charakterze strony na rozprawie z 15 marca 2017 r. przedstawiciela pozwanego M. P.)

W dniu 4 listopada 2013 roku strony zawarły umowę, której przedmiotem miało być świadczenie usług związanych z obsługą noclegową i gastronomiczną dla grupy 154 osób w Hotelu (...) w terminie 4 – 11 listopada 2013 roku. Wynagrodzenie zleceniobiorcy z tytułu wykonanych usług objętych umową wyniosło 116980 zł i zostało obliczone na podstawie kosztorysu. Świadczenia dodatkowe zamówione przez zleceniodawcę, takie jak dodatkowe pokoje i inne nie ujęte w umowie miały być traktowane jako usługi dodatkowe i być doliczone do całkowitych kosztów usług świadczonych przez zleceniobiorcę powiększając kwotę wynagrodzenia (§ 3 pkt 2 umowy). Na poczet wynagrodzenia zleceniodawca zobowiązał się do wpłaty zaliczki w wysokości 63169,20 zł, która miała być zaliczona na poczet wynagrodzenia. Wszelki spory mogące wyniknąć z realizacji umowy miały być rozpoznawane przez sąd powszechny właściwy dla siedziby zleceniobiorcy (§ 13).

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia umowy z 4 listopada 2013 r., k. 14-20)

Przedstawiciele (...) Związku (...) zapoznali się pobieżnie z powyższą umową. Nie dali jej też do zweryfikowania prawnikowi.

(dowód: przesłuchanie w charakterze strony przedstawiciela pozwanego M. P. na rozprawie z 15 marca 2017 r.)

Transport sportowców został zamówiony w firmie (...). Na podstawie listy gości zostały przygotowane autokary na 50 osób. W trakcie realizacji usługi transportowej strona pozwana nie zgłaszała w zasadzie żadnych uwag. Jedynie w pierwszym dniu był problem z ilością przyjazdów i odjazdów. Autokary musiały także jeździć dłuższą trasą, gdyż na odcinku drogi O. – S. była bramka i za każdy pojazd należało zapłacić 60 zł.

(dowód: zeznanie świadka A. B. złożone na rozprawie 8 września 2016 r.; przesłuchanie w charakterze strony przedstawiciela pozwanego M. P. na rozprawie 15 marca 2017 r.)

W dniu 29 listopada 2013 roku Hotel (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. wystawił fakturę VAT nr (...) nr ref. (...) na kwotę 189715,00 zł brutto. W fakturze wyszczególniono, że obejmuje ona: opłaty za usl. noclegową o wartości 136123,20 zł brutto, usługę inną 23 % o wartości 115584,00 zł brutto, gastronomia 8% o wartości 950,00 zł brutto, gastronomia 23 % o wartości 227,00 zł brutto, co łącznie stanowiło

wartość 2525884,20 zł brutto. Powyższa należność została pomniejszona o kwotę zaliczki uiszczonej przez pozwanego w kwocie 63169,20 zł. Termin zapłaty faktury został określony na 13 grudnia 2013 roku.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia faktury VAT nr (...), k. 21)

W dniu 20 grudnia 2013 roku pozwany dokonał wpłaty na rzecz powoda kwoty 53115,00 zł z tytułu częściowej zapłaty za fakturę (...).

(dowód: kserokopia wpływu na rachunek – szczegółów transakcji, k. 22)

W dniu 15 maja 2014 roku Hotel (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. wystawił fakturę korygującą VAT nr 80/HO/kor/2014, nr ref. (...) na kwotę 29688,20 zł, która pomniejszyła należność z faktury VAT nr (...).

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia faktury korygującej VAT nr 80/HO/kor/2014, k. 23)

Przyczyną wystawienia faktury korygującej była niedokładna lista gości, na której dublowały się nazwiska.

(dowód: zeznanie świadka A. K. złożone na rozprawie 8 września 2016 r.)

Pismem z 21 lipca 2014 Hotel (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty należności w kwocie 106911,80 zł w terminie 3 dni od dnia otrzymania wezwania.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia ostatecznego przedsądowego wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 24-25)

W dniu 12 sierpnia 2014 roku pozwany wpłacił na rzecz Hotelu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. kwotę 16911,80 zł w tytule wpisując, że jest to „częściowa zapłatę za fakturę (...) z uwzględnieniem faktury korygującej nr 80/HO/kor/2014”.

(dowód: kopia wpływu na rachunek – szczegóły transakcji, k. 27)

W dniu 9 września 2014 roku pozwany wpłacił na rzecz Hotelu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. kwotę 15000,00 zł, wpisując w tytule „zapłata za koszty transportu I rata”.

(dowód: kopia potwierdzenia wykonania operacji, k. 28)

W dniu 12 listopada 2014 roku pozwany wpłacił na rzecz Hotelu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. kwotę 15000,00 zł, wpisując w tytule "częściowa zapłata za usługę transportową (zgodnie z uchwałą Zarządu (...))".

(dowód: kopia wpływu na rachunek – szczegóły transakcji, k. 29)

Postanowieniem z 7 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sprawie o sygn. akt XIV GU 37/16 ogłosił upadłość Hotelu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O., obejmującą likwidację majątku upadłego. Jeszcze przed rozpoznawania tej sprawy nastąpiła zmiana Spółki na Park (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O., w związku z czym Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi sprostował swoje wcześniejsze postanowienie wpisując, iż upadłym jest wyżej wskazana Spółka.

(dowód: poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika kserokopia postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, k. 108 i 109; odpis KRS, k. 110-116)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów oraz zeznań świadków i przesłuchania przedstawiciela strony pozwanej.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż w przeważającej części okoliczności ustalone powyższymi dowodami nie były sporne między stronami. Strony różniły się w swoich relacjach w kwestiach drugorzędnych. Ogniskiem zaś sporu był zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Przed przestąpieniem do merytorycznego rozpoznania sprawy Sąd poczyni kilka uwag odnośnie konieczności zawieszenia niniejszego postępowania i jego podjęcia z udziałem Syndyka jako strony powodowej oraz w kwestii zgłoszonego przez pozwanego zarzutu niewłaściwości Sądu.

Zgodnie z art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. sąd zawiesza postępowanie z urzędu, jeżeli postępowanie dotyczy masy upadłości i ogłoszono upadłość możliwością zawarcia układu, a strona pozbawiona została prawa zarządu masą upadłości, albo ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku strony. W takim wypadku, w myśl art. 174 § 2 k.p.c., zawieszenie ma skutek id chwili zdarzenia, które je spowodowało. W myśl art. 144 ust. 1 ustawy z 2 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze, jeżeli ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego, postępowania sądowe i administracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i dalej prowadzone jedynie przez syndyka lub przeciwko niemu. Zacytowany powyżej art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. znajdzie zastosowanie jedynie w sytuacji, gdy do ogłoszenia upadłości jednej ze stron dojdzie po wszczęciu postępowania w sprawie dotyczącej masy upadłości. W przedmiotowej sprawie z uwagi na fakt, że powództwo przeciwko (...) Związkowi (...) z siedzibą w W. zostało wniesione 17 lutego 2015 roku, a zatem przed ogłoszeniem upadłości Park (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. (poprzednio Hotel (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O.). Zatem zawieszenie postępowania na podstawie art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. było konieczne. Dopiero z chwilą złożenia przez Syndyka masy upadłości Park (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w O. oświadczenia o wstąpieniu do niniejszego postępowania, Sąd na podstawie art. 180 § 1 pkt. 5 k.p.c., podjął zawieszony postępowanie z urzędu.

Natomiast co się tyczy zgłoszonego przez pozwanego zarzutu niewłaściwości Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej, to pełnomocnik strony pozwanej zdaje się nie zauważyć, że niniejsza sprawa została przekazana tutejszemu Sądowi przez Sąd Rejonowy w Skierniewicach V Wydział Gospodarczy. Zgodnie z art. 200 § 2 k.p.c. Sąd, któremu sprawa została przekazana, jest związany postanowieniem o przekazaniu sprawy. Poza tym strony postępowania umówiły się na piśmie (§ 13 umowy z 4 listopada 2013 roku), że spory mogące w przyszłości wyniknąć z tejże umowy będą poddane pod rozstrzygnięcie sądowi właściwemu dla siedziby Zleceniobiorcy, a więc Sądowi Rejonowemu w Rawie Mazowieckiej. Także w przypadku powołania się na właściwość sądu w sprawach ze sporów wynikających z umów (art. 34 k.p.c.) o jej wykonaniu decyduje miejsce zapłaty wynagrodzenia za fakturę (...), a więc właściwy byłby Sąd siedziby powoda.

Przechodząc do oceny zasadności powództwa zwrócić należy uwagę, że między stronami bezsporne było, że usługa transportowa została wykonana. Nie budziła wątpliwości kwota należności za powyższą usługę, tj. 60000 zł. Pozwany początkowo kwestionował fakt zawarcia umowy przewozu i jakości wykonanej usługi, jednak później skupił się jedynie na zarzucie przedawnienia roszczenia.

Zatem sąd staną na stanowisku, że strony łączyła kompleksowa umowa o świadczenie różnych usług związanych z obsługą grupy sportowców i osób towarzyszących, która przewidywała możliwość zamówienia innych świadczeń, niż ujęte w umowie, które to będą traktowane jako usługi dodatkowe i wynagrodzenia za ich wykonanie zostanie doliczone do wynagrodzenia wynikającego z umowy (§ 3 pkt 2 umowy z 4 listopada 2013 roku). W ramach tej umowy pozwany zlecił Hotelowi (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w O. dokonanie transportu wyżej wymienionych osób do i z miejsca zawodów. W sprawie brak jest jakiegokolwiek materiału dowodowego poza przypuszczeniami przedstawicieli

strony pozwanej, iż umowa o transport osób była bezpłatna, tj. wliczona w koszt usług noclegowych. Powód do realizacji powyższej usługi skorzystał z pomocy profesjonalnego przewoźnika, któremu z pewnością musiał zapłacić za wykonane przez niego czynności. Trudno zatem uznać, iż wykonał to bez zwrotu co najmniej kosztów podzlecenia.

Zgodnie z art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany.

Z brzmienia zaś art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy.

Umowa przewozu stanowi zatem umowę podmiotowo kwalifikowaną, tj. może być zawarta wyłącznie z przewoźnikiem. Przewoźnikiem może być osoba fizyczna lub prawna prowadząca przedsiębiorstwo przewozowe. Przepisy dotyczące poszczególnych gałęzi transportu wskazują wymagania obowiązujące podmiot pretendujący do miana przewoźnika. W zakresie transportu drogowego wymagania te określone są w art. 5-6 ustawy z 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1907 ze zm.). Nie ma znaczenia forma organizacyjna, w której przedsiębiorca ubiegający się o zezwolenia, licencje lub certyfikaty, prowadzi działalność gospodarczą, działalność transportowa musi być jednak prowadzona w zakresie działalności przedsiębiorstwa przewoźnika.

Przewoźnikiem nie może zatem być podmiot wykonujący faktycznie przewóz w ramach swojego przedsiębiorstwa lub podzlecający przewóz innemu przewoźnikowi. Brak tej cechy po stronie osoby, która podejmuje się czynności przemieszczenia osób lub rzeczy, uniemożliwia kwalifikację danego stosunku prawnego jako umowy przewozu.

Stąd art. 778 k.c. - w myśl którego roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu - nie ma zastosowania do przewozów okazjonalnych, odpłatnie wykonywanych przez osoby nie mające statusu prawnego przewoźnika (por. wyrok Sądu Najwyższego z 11 listopada 1980 r., II CR 397/80, OSNC 1981 nr 7 poz. 135).

Kierując się tymi założeniami Sąd uznał, że poprzednik prawny powoda w chwili zawarcia umowy nie był przewoźnikiem w świetle przepisów ustawy o transporcie drogowym. Nie miał on statusu przewoźnika, a usługi transportowe wykonywał jedynie obok innych usług, które wskazane są w zaświadczeniu o prowadzeniu przez niego działalności gospodarczej. Nadto to konkretne zlecenie transportowe zostało zrealizowane przez specjalnie do tego celu wynajętego przewoźnika. Poza tym strona pozwana podnosząc zarzut przedawnienia, nie wskazała żadnych dokumentów (licencji, zezwoleń lub certyfikatów), które potwierdzałyby status powoda jako przewoźnika. Na niej spoczywał zaś w tym zakresie ciężar dowodu (art. 6 k.c.).

Skoro umowa nie była umową przewozu, to należało uznać, iż prawa i obowiązki stron w zakresie transportu osób wynikały z umowy nienazwanej, należącej niewątpliwie do kategorii umów o świadczenie usług, a do takiej umowy według art. 750 k.c. powinny - zgodnie z przeważającym zapatrywaniem doktryny - mieć zastosowanie przepisy odnoszące się do umowy zlecenia. Nie dotyczy to jednak przepisu art. 751 pkt 1 k.c., skoro wskazane w nim dwuletnie przedawnienie aktualizuje się tylko przy usługach świadczonych stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudniącego się zawodowo czynnościami danego rodzaju. Oznacza to, że roszczenie strony powodowej o zapłatę kwoty 60000 zł przedawnić by się mogło tylko na zasadach ogólnych. Jeśli zaś od dnia wykonania przewozu (listopad 2013 roku) do dnia wniesienia pozwu (17 lutego 2015) nie upłynęło lat 10 (art. 118 zd. 2 k.c.), to wbrew stanowisku pozwanego - powód nie utracił możliwości dochodzenia roszczenia o zapłatę tej kwoty.

Skoro tak, to nic nie stało na przeszkodzie, aby kwotę 60000 zł zasądzić od strony pozwanej na rzecz powoda, co znalazło swoje odbicie w pkt 1 sentencji wyroku.

Powództwo zostało oddalone jedynie w zakresie początkowej daty naliczania odsetek. Zdaniem Sądu należności te winny przysługiwać powodowi dopiero od następnego dnia od wydania faktury korygującej, gdyż dopiero z tą chwilą pozwany znalazł się w opóźnieniu z zapłatą kwoty wskazanej w pozwie.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c.

z uwzględnieniem nowelizacji, jaka miała miejsce od 1 stycznia 2016 roku.

W tym dniu doszło bowiem do nowelizacji kodeksu cywilnego w zakresie odsetek - ustawa o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw z 9 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1830).

Zgodnie z art. 56 tej ustawy do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Ze wskazanego przepisu intertemporalnego wynika, że należne powodowi odsetki należy oceniać w rozbiciu na dwa okresy: do 31 grudnia 2015 roku i po tym dniu.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do 31 grudnia 2015 roku, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Dlatego też Sąd zasądził na rzecz powoda odsetki ustawowe w rozumieniu tego przepisu od dnia wskazanego w pozwie do 31 grudnia 2015 roku.

Natomiast zgodnie z art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym po 31 grudnia 2015 roku, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Takie też odsetki Sąd zasądził po 31 grudnia 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., który nakazuje stronie przegrywającej zrekompensować przeciwnikowi poniesione przez niego koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony. W niniejszej sprawie powództwa zostało w całości uwzględnione. Tak więc to strona pozwana przegrał proces i winna zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu.

Na koszty te złożyło się przede wszystkim wynagrodzenie reprezentującego stronę adwokata w kwocie 3600 zł oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz.U. Nr 163 z 2002 r., poz. 1348 ze zm.) w brzmieniu tegoż rozporządzenia z daty wytoczenia powództwa. Nadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda równowartość wniesionej opłaty sądowej w kwocie 3000 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.